

[Wilhelm]

rektøren sagde, at en sådan forholdsordre aldrig var givet. Men bevismaterialet var altså væk, for det slettes, som det fremgår af svaret, meget hurtigt, og det var i hvert fald ikke længere til stede, da vi få dage efter det passerede bad om at få at vide, om dette var båndet. Så det er ikke nogen kontrol og ikke nogen garanti, i hvert fald ikke som det forekommer nu.

Hr. Bjørn Elmquist sagde, at det selvfølgelig var bekvemt for folk at vide, hvor grænsen gik for f. eks. brug af stave. Jeg mener ikke, at det specielt er bekvemt, men jeg mener, at det er en rimelig kontrolforanstaltning, hvis vi overhovedet ønsker, at der er offentlig kontrol med politiets virksomhed. Jeg vil godt indrømme, at jeg til min overraskelse er stødt på i hobetal af fornuftige kundgørelser, som jeg synes er velgennemtænkte og rimeligt afbalancerede. Det havde kristeligt folkepartis ordfører vist misforstået, for hun sagde, at de var urimelige. Det står udtrykkeligt i bemærkningerne. Det store flertal af dem er ganske rimelige. Selv stavreglementet blev jeg forbløffet over, hvor afbalanceret det egentlig er. Men pressen og offentligheden har jo ikke mulighed for at kontrollere, om det reglement overholdes.

Lad os da bare tage stavreglementet, som hr. Bjørn Elmquist nævnte som et eksempel. Prøv at forholde det stavreglement til det, der skete ved gummifabrikken. Hvad var egentlig beføjelserne til at bruge stave dér?

Der er kun 4 situationer, hvor stavene er berettiget efter denne kundgørelse. Den hedder II, nr. 37, og den findes som sagt på biblioteket og er tilgængelig for alle folketingets medlemmer. De første 3 situationer kommer ikke på tale i denne sag, og i punkt 4 siges, at man også må bruge stavene til fremtvingelse af lydighed over for en given befaling, hvis øjeblikkelige efterkommelse er en nødvendighed, og mod hvilken der gøres aktiv eller passiv modstand, som ikke på anden måde skønnes at kunne overvindes. I øvrigt må staven ikke benyttes til fremtvingelse af lydighed over for en befaling og end mindre i anledning af fornærmelser eller skældsord.

Jeg synes da, at det er højst problematisk, om den betingelse var til stede. Så kan man diskutere, om betingelsen er for skrap, og hr. Bjørn Elmquist kan spørge, hvorfor de ikke skulle have lov til at bruge stavene. Men når man har den kundgørelse, og når man har de

regler, når man har gjort sig den umage at tænke tingene igennem og lave rimeligt gennemtænkte kundgørelser, må det vel også være for, at de skal efterleves, men det har vi altså overhovedet ingen mulighed for at kontrollere, medmindre disse kundgørelser er offentligt tilgængelige.

Jeg kan også nævne sådan noget som registreringen, hvor ministeren i dag har skrevet en svar kronik i Politiken. Den er offentligheden afskåret fra at vurdere, hvis ikke vi andre røber, hvad der er af forbigåede punkter i den redegørelse, ministeren giver f. eks. om sletningsbestemmelserne, mikrofiche-problemet, om det kun er for sabotage osv. Hvorfor står der så en regel om, at man kan hente alle oplysningerne fra kriminalregisteret alligevel i én uendelighed? Man har ingen mulighed for at forholde sig til det og se, om tingene bliver overholdt, og hvor rimelige eller urimelige de egentlig er, hvis ikke disse kundgørelser er offentligt tilgængelige. Men jeg vil gerne gentage, at vi ikke har ment alle kundgørelser. Det er muligt, det er en dårlig formulering at sige alle dem, der giver retningslinjer for politiets arbejde, at ministeren så ville føle, at blanketudstedelserne og postplanen også hører under. Det er ikke vores hensigt; vi tænker på dem, der er relevante for borgernes, pressens og offentlighedens viden om, hvad der er politiets beføjelser, ikke deres taktik, ikke deres efterforskningsprocedure i intern forstand, men deres beføjelser og metoder; dem mener vi offentligheden har krav på at få kendskab til.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil bare sige til hr. Wilhelm, at voldeilig optræden bl. a. skal ses i lyset af de unge mennesker, der med jernstænger var i færd med at bryde porten op til brødfabrikken, unge mennesker, der senere ved gummifabrikken kastede lysstofrør, brosten m.v. ned mod politiet. Men hr. Wilhelm svarede ikke på mit spørgsmål.

Jeg forventer, at hr. Wilhelm som folkevalgt tager afstand fra sin partifælles udtalelser. Det står jeg inde for, siger hr. Wilhelm vedrørende at dokumentere eventuelle båndoptagelser, alle samtaler bliver optaget på bånd. Ja men det er da klart, at man ikke bliver ved med at opbevare dem i én uende-